

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. ε Βατίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστοτε-
λοῦσής δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διέδου-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῆ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βιβλία γυναικῶν (Ἐκ τοῦ Gustave Larroument) (ὑπὸ εἰρήνης
Νικολαΐδου).—Οἱ καταράκται τοῦ Ρήνου (ὑπὸ Μαρίας Πινέλλης).—
Γυναικοκρατία.—Ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον (ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).—Θέα-
τρον.—Ἀλληλογραφία.—Ἐπιφυλλίς.—Εἰδοποιήσεις.

Πρὸς τὰς κ.κ. συνδρομητριάς τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Ἐνεκα τῆς διὰ λόγου, υγείας ἐπισπευσθείσης ἀνα-
χωρήσεως δι' Εὐρώπην τῆς διευθυντριάς τῆς «Ἐφημε-
ρίδος τῶν Κυριῶν», ἡ μηνιαία συνήθης θερινὴ διακοπὴ
τῆς ἐκδόσεώς της ἐπεσπεύθη κατὰ μίαν ἐβδομάδα.

ΒΙΒΛΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πρὸ τῶν ἐτῶν ἐξ ἀφορμῆς κριτικοῦ τινὸς ἄρθρου, τὸ
ὅποτον ἔγραψα περὶ ἐνὸς τῶν βιβλίων του, ὁ Ἀλφόντος Δωδέ,
μου ἐξέφρασε λύπην μετὰ τὴν χαρακτηριζομένην αὐτὸν ἀβρό-
τητα, διότι δὲν εἶχον ἀρκετὰ ὁμιλήσει διὰ τὸν συνεργάτην
του, τοῦ ὁποίου ὁ ἴδιος ἀνέφερεν εἰς τινὰ ἀφιέρωσιν τὴν
διαρκῆ ἐργασίαν πλησίον του, διὰ τὴν κυρίαν Δωδέ. Καὶ
μου περιέγραψεν ὡς πλήρεις χαρίτων ποιητικῶν, ἀληθειῶν
καὶ μετριοφροσύνης τὰς ὀλίγας γραμμὰς δι' ὧν ἡ συγγρα-
φεὺς τῶν «Ἐντυπώσεων τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης», τῶν
ἀποσπασμάτων ἀνεκδότου βιβλίου, τῶν περὶ Λονδίνου ση-
μειώσεων καὶ ἐνὸς τόμου ποιημάτων» καθορίζει τὸ ἔρ-
γον της.

Ἡ συνεργασία μου εἶνε ὡς ἰαπωνικὸν ριπίδιον· ἀφ' ἐνὸς
ἢ εἰκῶν, τὰ πρόσωπα, τὸ περιβάλλον, ἀφ' ἑτέρου κλαδίσκος,
πέταλα ἀνθέων, λεπτεπίλεπτοι κάλυκες, πᾶν ὅ,τι μένει ἀπὸ
τὰ χρώματα εἰς τὸν χρωστῆρα τοῦ ζωγράφου, ἐγὼ ἐκτελῶ
τὴν πρῶτον ἐργασίαν καὶ φροντίζω διὰ τὸ σχέδιον. Ἡ
πρῶτος ἐκδοσις «Journées de femme» παρὰ τῆς κυρίας

Ἀλφόντου Δωδέ μου δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ υποχωρήσω εἰς
τὸν πόθον ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποτον ἀφιερῶται αὐτὸ βιβλίον
αὐτό, γραμμέμον ἀκόμη ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς παρουσίας
του». Ἡ Περσινὴ σύντροφος τοῦ Προβιγκιανοῦ ἤσκησε
τὴν μάλλον εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ταλάντου του,
δι' αὐτῆς ὁ Βορρᾶς καὶ ἡ Μεσημβρία ἐπραγματοποιήσαν ἐπὶ
συγγραφῆς ἐκ τῶν πρώτων τοῦ αἰῶνος τὴν συγχώνευσιν
ἐξ ἧς πηγάζει αὐτὸ τὸ γαλλικὸν πνεῦμα. Ἡ μεσημβρία
συνεισέφερε τὸ χρῶμα εἰς τὴν μουσικὴν τῶν φαίδροτῆτά εἰς
τὸν Ὀστρον, ὁ δὲ βορρᾶς τὸ μέτρον τὴν περιεσκεμμένην τέ-
χνην, τὴν ἤρεμον εἰρωνεῖν, ἢ ὅποια συγκερᾶ τὴν υπερβολὴν
τοῦ κωμικοῦ, ἀναγκάζει εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ εἰς τὴν
σθερότητα τὸν ἀσταθὴ καλλιτέχνην ὅστις μέχρι τῆς σι-
γμῆς καθ' ἣν ἀποκατέστησε τὴν ζωὴν του, προστίμα τὰ
σύνομα τραγουδάκια τῶν μακρῶν μόχθων. Ὅσον ἀφωσι-
μένη καὶ ὅσον μετρίοφων καὶ ἂν εἶναι μίκα γυναικῆ ἀξία
τοιαύτης ἐργασίας, ἔχει τὴν φιλολογικὴν της προσωπικό-
τητα. Ἐνεκα τούτου ἡ σειρά αὕτη τῶν μικρῶν βιβλίων,
τῶν υπογεγραμμένων μετὰ μόνον τὸ ὄνομά της. Καὶ μολα-
ταῦτα ἡ γυνή, ἢ ὅποια γράφει οὕτω, μετὰ τρόπον ὅχι μόνον
ἐκλεκτόν, ἀλλ' ὑπέροχον μετὰ τὴν καταφανῆ εὐχαρίστησιν,
τὴν ὅποιαν δίδει ἢ ἐξάκτικος φυσικῆς δυνάμεως, δὲν εἶναι
διόλου γυναικῆ τῶν γραμμάτων, μετὰ τὴν σημασίαν, ἢ ὅποια
δίδεται εἰς τὴν λέξιν αὐτήν. Ἡ κυρίως γυνὴ τῶν γραμμά-
των δύναται νὰ ἐκπληροῖ καὶ τὰ δύο φυσικὰ καθήκοντα τῆς
γυναικός, νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα. Ἡ φιλολο-
γία καὶ τότε δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ζωῆς
της. Ἀποκτᾶ μοιραίως τὰσιν πρὸς ἀνεξαρτησίαν καὶ φρο-
νήματα ἀρρενωπά, τὰ ὅποια τὴν κατατάττουσιν εἰς ξεχω-
ριστὴν τάξιν καὶ θὰ ἐδημιούργει, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, τρίτον
γένος, ἂν ἡ φύσις, ἢ ὅποια ἀκολουθεῖ τὴν σκέψιν της, δὲν
ἐπανεφέρει τὴν ἀποστάτιδα αὐτήν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀν-

δρός διὰ τῶν κοινῶν μέσων πάντοτε τῶν ἰδίων. Ἡ κυρία Στάελ καὶ ἡ Γεωργία Σάνδη εἶναι οἱ ἐντελέστεροι τύποι τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Ἐζησαν δι' ἑαυτάς, με ἐνέργειαν καὶ ἐγωισμόν, ὁ ὁποῖος μετεβλήθη εἰς μεγαλεῖον καὶ πνεῦμα. Ἀλλὰ πόσον πολυπληθῆ καὶ βραχέα ὑπῆρξαν τὰ φανταστικά δεσμά διὰ τῶν ὁποίων ἀντικατέστησαν τὴν φυσικὴν συστολήν! Ἐκαμῶν νὰ ἀληθεύσῃ με μοναδικὴν δύνάμιν ὁ νόμος τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τῆς ὀδύνης, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν.

Κατ' ἀντίστροφον λόγον πρὸς αὐτάς, ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀγαπῶσι τὰ γράμματα χωρὶς νὰ θυσιάσωσι δι' αὐτὰ τὸ οἰκοκυρεῖόν των. Δὲν βλέπουσιν εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ πνεύματος τὴν κυρίαν ἐνασχόλησιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς των, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὥρων, τὰς ὁποίας ἔχουσιν ἐλευθέρως. Ζῶσαι δι' ἄλλον, διὰ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, περισσότερον παρὰ δι' ἑαυτάς, δὲν δίδουσιν εἰς τὰ γράμματα παρὰ μόνον στιγμὰς, τὴν σχολὴν τῆς πρωίας καὶ τῆς ἑσπέρας.

Ἐὰν πράγματι ἔχωσι τὸ χάρισμα, ἃποιας πρωτοτυπίας σκέψεως καὶ ὕψους, ἡ φιλολογικὴ τους ἀξία δυνατὸν νὰ παραβληθῇ μετὰ τὴν τῶν ἐλευθέρων καὶ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἡ κυρία la Fayette καὶ ἡ κυρία de Sévigné εἶνε οἱ τύποι τοῦ ἄλλου αὐτοῦ εἶδους. Ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ παρακτῆσις ἐπέτρεψαν, εἰς μὲν τὴν μίαν νὰ ἀφήσῃ ἕν μικρὸν ἀριστοῦργημα, τὸ ὁποῖον ἔγραψε, πικρῶς, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς δὲ Scudéry ἀνιέγραψε τὴν βρεῖταν ἐργασίαν της, εἰς δὲ τὴν ἄλλην νὰ ἀπαθανάτισῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν της τὸ πλεόν ζωηρὸν καὶ τὸ πλεόν λαμπρὸν θέαμα τοῦ ἔθους ἢ κοινωνικῆς ζωῆς, τὴν αὐτὴν τοῦ Λουδοβίκου XIV, καὶ χωρὶς ὀργῆν οὐδὲ πικρίαν, με καλοκαγαθίαν καὶ με χάριν, ἢ παρὰ σῆψιν τοῦ τοῦτοτρόπου ἔργον ἀντίρροπον πρὸς τὸ τοῦ Saint-Simon.

Ἡ κυρία Ἀλφόνσου Δωδέ παρατηρεῖ, ἀκούει, καὶ ἀναγινώσκει. Κατέχει ἡ παρακτῆσις εἶναι τοῦ Jule Lemaitre - χάρισμα πολὺ σπάνιον εἰς τὰς γυναῖκας, τὸ τῆς παρακτῆσεως τῆς φύσεως. Εἰς τὰς γυναῖκας πάντοτε τὸ αἰσθητικὸν ὑπερισχύει καὶ ὑποδουλοῖ τὴν σκέψιν εἰς τὴν αἰσθησιν. Ἡ κυρία Daudet ὑπερέχει ἀπεναντίας, εἰς τὸ νὰ περιγράψῃ τὴν φύσιν με μεγάλας γραμμὰς κατὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ τῆ κάμη. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γείνη πιστοτέρα περιγραφή με μεγαλειότεραν συντομίαν. Παρατηρήσατε παραδείγματος χάριν, εἰς σημειώσεις ὅπως ἀντιθέτους, κατασκήνωσις Ἀθιγγάνων κάτωθι τῆς γηραιᾶς φυλλύρας εἰς ὅποιον δήποτε χωρίον τοῦ Seine-et-Oise καὶ ὑπὸ τὰ δάση με «μετὰ τὸ ἐξ ἴων καὶ ἀνθεμίων με πυκνὸν φύλλωμα κάθημα». Περικλείει τὰς ἀναμνήσεις φθινοπωρινοῦ ἀπογεύματος εἰς δύο ἢ τρεῖς σελίδας, ὅπου αἱ ἐκ τῆς φύσεως ἐντυπώσεις καὶ αἱ φιλολογικαὶ ἀναμνήσεις ἐνοῦνται, εἰς ἕν ἐκλεκτὸν ὅλον· οὕτω ἢ ἀνακάλυψις τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας ἐνθα ὁ Σκτοβριάνδος ἔζησεν ἕνα καλοκαίρι πλησίον τῆς κυρίας δὲ Beaumont.

Τὸ βιβλίον ὁλόκληρον εἶναι γραμμὸν μετὰ τὴν ζωὴν τῆς συγγραφέως, μετὰ τὰς συμπαθείας καὶ τὰς φιλίας της, μετὰ τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς χαράς της. Βλέπει τις νὰ διέρχωνται αἱ σικκιὰ τῶν συγγραφέων ἐκείνων τοὺς ὁποίους συναναστρέφεται μετὰ τὴν σύζυγον της καὶ ἀπετέλουν τὴν συντροφιά των: τοῦ Οὐγκώ, τοῦ Φλωβέρ, τοῦ Ἐδμόνδου Γκογκούρ, τοῦ Λε-

κόντ δὲ Λίλ, τοῦ Μωπασάν, τοῦ Βκνβίλ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι πολὺ γυναικεῖον καὶ εἰς αὐτὸ ἐγκρατεῖται ἡ μεγαλειότης του χάριτος. Ἡ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν οἶκον, τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, τὴν φιλικὴν οἰκογένειαν εἶναι διαρκῆς.

Ἐχουσι θέσιν καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐπιπλώσεως. Εἶναι ἐπιεικῆς καὶ ὀξυδερκής, τρομερὰ καὶ πανούργος. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν οἶκόν της ἡ Παρισινὴ αὐτὴ εἶδε τὴν ζωὴν με καθαρὸν ὄμμα, ἔλαβε τὸ ἀληθὲς μέρος· καὶ ἐχάρη τὰς εἰκόνας με σταθερὰν καὶ λεπτὴν χεῖρα. Ἐγραψεν ἀποφεύγουσα τὰς ἀξιώσεις καὶ τὴν κουφότητα.

Μεταξὺ τῆς χειραφετημένης γυναικός, ἡ ὁποία παραδίδει εἰς τὰ γράμματα ὁλόκληρον τὴν ζωὴν της καὶ ἐκεῖνης ἡ ὁποία «εἰς τὸ αὐστηρὸν καθῆκον θρησκευτικῶς πιστῆ» δὲν τοὺς δίδει εἰμὴ μέρος, κατατάσσεται ἡ γυνή, ἡ ὁποία ζῶσα τὴν ζωὴν τοῦ φύλου της καὶ ἐκτελοῦσα ὅλα τὰ καθήκοντά της ἔχει ὡς ἔργον τὴν φιλολογίαν καὶ ἀπλῶς ἀνευ ἐπιδειξεως καὶ θράσους, ζῆ μετὰ τὴν πέναν της καθὼς ὁ ἀνὴρ. Ἡ κατηγορία αὕτη πάρα πολὺ σεβαστὴ, ἦτο πολὺν καιρὸν περισσότερον Ἀγγλικὴ παρὰ Γαλλικὴ. Ὁ ἀναπτυχθῆς βεβαίως εἰς τὸν τόπον μας, μετὰ τὰς προόδους τῆς γυναικείας παιδείσεως. Πρὸς τὸ παρὸν ἀριθμεῖ ἕνα τυπικὸν ἀντιπρόσωπον, τὴν Arvède Barine. Οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Figaro» βεβαίως γνωρίζουσι τὴν ὑπογραφήν τῆς Arvède Barine. Ἀπολαύουσι τῆς εὐθυκρίας καὶ τῆς λεπτότητος τοῦ ἰσχυροῦ καὶ χριέντος αὐτοῦ πνεύματος. Πολλοὶ βεβαίως οὐδ' ἐρώτησαν τίνας φύλου εἶναι ὁ συγγραφεύς, διότι ἡ Arvède Barine πιστὴ εἰς κανόνα, ἐγκταλελειμμένον κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, δὲν βάζει εἰς τὰ ἔργα της παρὰ τὸ πνεῦμά της καὶ οὐδέποτε ὁμιλεῖ εἰς τὸ κοινὸν διὰ τὸ ἄτομόν της. Εἰς ἕνα βαθμὸν τὸ ὕψος τῆς σκέψεως δὲν ἔχει πλεόν γένος, εἶναι ἀνθρώπινον. Ἀποφεύγει τὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι ἐκλύουσι τὴν προσοχὴν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς συγγραφέως. Ἀπὸ σῶμα, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, γίνονται πνεῦμα. Ἐν τούτοις, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων, εἰς τὸν τρόπον τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ αἰσθάνεται, εἰς τὴν βαθύτεραν γνῶσιν τῆς γυναικός, εἰς τὸ ἀκριβὲς αἰσθητικὸν τῶν δικαιοματίων της, τῶν καθηκόντων της καὶ τῶν συμφερόντων της, μετὰ ὀλίγην προσοχὴν μαντεύει τις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ Arvède Barine δὲν κρύπτει ἀλλ' οὕτε λέγει. Εἶνε γυνή, ἡ ὁποία κατέχει περιβλεπτόν θέσιν εἰς τὴν παρισινὴν κοινωνίαν· εἶναι συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται καὶ παράγει μετὰ τὴν μεθοδικότητα καὶ τάξιν τῶν πλεόν ἐργατικῶν καὶ τῶν πλεόν εὐσυνειδήτων.

Ἡ Arvède Barine ἤρχισε τὸ ἔργον της μετὰ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς συγγραφῆς, τὸ ὁποῖον εἶνε μεταξὺ τοῦ κριτικοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κορυφαῖος εἶναι ὁ Ἀμίλιας Macaulay. Πρὶν νὰ γείνη δημοσιογράφος ἔγραψεν εἰς δύο περιοδικὰ, ἐξέδωκε μέχρι σήμερον πέντε βιβλία, γραμμὲν μετὰ προσεκτικὴν ἐκλογὴν. Τὸ πρῶτον, «Γυναικῶν εἰκόνας», ἐξέδθη τὸ 1887 καὶ τὸ τελευταῖον «Νευροπαθεῖς», τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐξέδθη. Ἡ πρόοδος εἶνε σταθερὰ διὰ τῆς βεβαιότητος τῶν πληροφοριῶν, τῆς ἐκλεκτικότητος τῆς σκέψεως, τῆς δυνάμεως τοῦ ὕψους. Ὑπάρχουσι ἐν αὐτοῖς ἀριστοῦργήματα ψυχολογίας τῶν ἐξαιρετικῶν γυναικῶν, καθὼς ἡ Ἀγία Θερεσία καὶ ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας, διαπεραστικαὶ μελέται, ἀπλῶν

ἀλλὰ πρωτοτύπων κοινωνιῶν, λάμπουσαι φαντασίαι, καθὼς ὁ «Χορὸς» καὶ ἡ «Ψυχὴ τῶν μυρμηκῶν». Ὅσον διὰ τοὺς «Νευροπαθεῖς» ὅπου εὐρίσκονται τὰ ἀνήσυχτα πρόσωπα τοῦ Hoffmam, Quimeg, Edgar Poe καὶ Gerard de Nerval, μετὰ καὶ θελητικὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα κατεστράφησαν, ἀπὸ τὸν οἶνον, τὸ ὄπιον, τὰ οἰνοπνεύματα καὶ τὰς τρέλλας, τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, διὰ τὸν νεωτερισμὸν τῆς ἐρεῦνης, τὴν ὑπέροχον εὐφυΐαν, ἡ ὁποία τὴν ὀδηγεῖ εἰς τὰ θεμελιώδη ἀποτελέσματα. Ὁμιλήσα πρὸ ὀλίγου, διὰ τὴν σπανίαν δύνάμιν, τὴν ὁποῖαν κατέχουσιν αἱ γυναῖκες καὶ ἐξ ἧς προκύπτει ἡ ἰδιοφυΐα τῆς κυρίας Ἀλφόνσου Δωδέ, τὸ δῶρον τῆς γραφικότητος. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τὴν Arvède Barine, ἀκόμη πλεόν σπάνιον, εἶναι τὸ δῶρον τῆς εἰρωνείας. Ἡ παρακτῆσις ἔγεινε πολλὰς: αἱ γυναῖκες δὲν ἀγαπῶσι τὴν εἰρῶν, ὅχι μόνον, βέβαια, ὅταν αὕτη γίνονται δι' αὐτάς, ἀλλὰ τὴν εἰρωνείαν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν. Τὰς παροργίζει καὶ τὰς ταραττει. Τοῦτο προέρχεται διότι ἡ εἰρωνεία εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς σκέψεως καὶ εἰς αὐτάς ὑπερισχύει τὸ αἰσθητικόν. Ἐὰν ἡ πρωτοτυπία ἔχει ἀξίαν εἰς τὴν φιλολογίαν, ἡ εἰρωνεία τῆς Arvède Barine ἔχει μεγάλην ἀξίαν.

Καὶ τῶρα ἀφοῦ τὸ γυναικεῖον ζήτημα κάμνει πολὺν θόρον καὶ ὁμιλῶ διὰ δύο γυναῖκας, θὰ με ἐρωτήσητε ἐν εἰμαὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ναι καὶ ὅχι. Ἀφ' ἑνὸς ὁ προορισμὸς τῆς γυναικός εἶναι, πρὸ παντὸς ἄλλου, νὰ ὑπανδρευθῇ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα. Αὐτὸ ἕως τῆς ἀφαιρεῖ τὸν περισσότερον καιρὸν καὶ ἡ φιλολογία εἶναι ἐνασχόλησις πολὺ ἀπορροφητικὴ. Πολλὰι γυναῖκες γράφουσι μολαταῦτα, ἀλλὰ αἱ περισσότεραι εἶναι ἀνεξάρτητοι καὶ ἀνευ τῆς μεγαλοφυΐας τῆς κυρίας Στάελ ἢ τῆς Γεωργίας Σάνδης, αἱ ὁποῖαι ἔχουσι πάσας αὐτάς τὰς ἐλευθερίας. Τὰ ἦθη θὰ ἔχωνον πολὺ καὶ ἡ φιλολογία δὲν θὰ ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ. Ἀφ' ἑτέρου ἡ φιλολογία δὲν εἶνε παρὰ ἡ μαρτυρία αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀνθρωπότης σύγκειται ἐξ ἴσου ἀπὸ ἀνδρῶν καὶ ἀπὸ γυναικῶν. Ἡ μαρτυρία αὕτη λοιπὸν εἶναι ἐλλιπὴς καὶ μεροληπτικὴ ἐὰν δὲν φέρεται παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνδρας. Ἐπρεπε λοιπὸν αἱ γυναῖκες νὰ ἔχωσι ψῆφον εἰς τὸ συνέδριον. Δυστυχῶς ταῖς λείπει ὁ κἀκὸς, καὶ ἐν τὸν λάθωσιν, εἶναι πρὸς ζημίαν τῶν ἠθῶν, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει πολὺν περισσότερον ἀπὸ τὴν φιλολογίαν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν.

Οὕτω, τὸ πρόβλημα εἶνε σύνθετον, καὶ καθὼς ὅλα τὰ προβλήματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους δὲν δέχεται ριζικὰς ἀναλύσεις. Τὸ γυναικεῖον λοιπὸν ζήτημα ἀποβλέπει εἰς τὸ ἀπόλυτον. Μὰς θέτει δίλημμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντίκειται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Proudhon ἐξέφραζε τόσον βρονάσως. Μεταξὺ τῶν δύο λαμβάνουσι θέσιν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκουσι τὸ μέσον νὰ γράψωσι, καὶ νὰ γράψωσι καλὰ, μετὰ χάριτος καὶ ὠφελείας, μεταξὺ τῶν συζύγων των καὶ τῶν τέκνων των. Εἶνε πλάσματα σπάνια καὶ με ἀξίαν. Αὐταί, διὰ τὰς ὁποίας ὁμιλήσα, εἶνε ἀπὸ αὐτὰς τὰς τελευταίας.

(Ἐκ τῶν τοῦ Gustave Larroumet). Εἰρήνη Νικολαίδου

ΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Δέκα καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ ἐδείκνυν τὸ ὠρολόγιον τοῦ σταθμοῦ τῆς Ζυρίχης, ὅτε ἐκίνησε τὸ τραῖνον· ἐπηγαίναμεν

εἰς τὴν Schaffhansen, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ πολλοῦ εἰχόμεν ὄνειροπολήσει, ὅπως ἴδωμεν τοὺς καταρράκτας τοῦ Ρήνου.

Ὁ καιρὸς ἦτον ὥρσιος. Ἡ φύσις ὄλη ἐγέλα. Οἱ περίεξ τῆς πόλεως, λοφίσκοι, αἱ κοιλάδες, αἱ κλιτύες τοῦ πρὸς δυσμὰς ὄρους Uetliberg εἶχον ἀνανεώσει τὰς ὀλοπρασίνας στολὰς των. Αἱ ἐξηκολουθητικαὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν βροχαὶ εἶχον κάμει τὸ χροῶμα των ζωηρότερον. Αἱ σταγόνες τῆς πρωινῆς δροῦς ἐπ' αὐτῶν, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ λάμποντος εἰς τὸν οὐρανὸν ἡλίου, μετεβάλλοντο εἰς ἀδάμαντας.

Ἐπρεχον ὁ σιδηρόδρομος ὡς ἀστραπή, ἔβλεπον καταγοητευμένη τὴν φεύγουσαν τοπογραφίαν, τοὺς χωρικοὺς νὰ σταχυολογοῦν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ μικρὰ παραπλευρῶς τῶν γυνέων των νὰ κυλιώνται εἰς τὸν χόρτον καὶ νὰ μάς χαιρετοῦν μετὰ τὰ μανδύλια καὶ τὰς ἐμπροσθέλας των.

Ἐσταθμεύσαμεν εἰς πολλὰ χωρία ὡς καὶ εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Winterthur, τὴν μικρὰν μὲν ἀλλὰ πασίγνωστον διὰ τὰ μεγάλα σιδηρογυεῖά της, πρὸς κατασκευὴν παντὸς εἶδους μηχανῶν.

Δώδεκα καὶ τεσσαράκοντα, ἦτοι δύο ὄρες ἐπὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Schaffhansen.

Ἡ πόλις εἶνε γραφικωτάτη, ἐκτισμένη εἰς τοὺς πόδας τῶν λόφων, οἵτινες χαμηλοῦνται ἐπισιθητικῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Αἱ οἰκίαι της ἔχουν προεξοχὰς, καὶ γωνίας· διαφέρει ὀλίγον τῶν πόλεων τῆς τε γερμανικῆς καὶ γαλλικῆς Ἑλβετίας.

Ἀκολουθήσαντες τὴν ὄπισθεν τοῦ σταθμοῦ πλατεῖαν ὁδόν, τὴν ἀπολήγουσαν εἰς ἕν πάρκον, καὶ κατελθόντες τὴν εἰς τὸ τέλος τοῦ πάρκου κλιμακωτὴν ὁδόν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἀμέσως εἰς τοὺς καταρράκτας ἄγουσαν. Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶναι μεγάλη· διὰ καλὸν περιπατητὴν 20 λεπτὰ τῆς ὥρας ἀρκοῦν.

Ὅσα πλησιάζη τις πρὸς τοὺς καταρράκτας, ἡ ὁδὸς γίνεται καταφερῆς· καὶ πρὸς τὸ τέλος ὑπάρχει διάφραγμα, φέρον πίνακα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶνε ἐξωγραφημέναι χεῖρες, δεικνύουσαι τὸ βραχύτερον μονοπάτι, εἶναι δὲ καὶ γεγραμμένον τοῦτο εἰς τρεῖς γλώσσας.

Τὸ διάφραγμα διαίρει τὴν ὁδὸν εἰς δύο: Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ φέρεται πρὸς τὸ μέρος ὅπου χύεται τὸ νερὸν εἰς τὴν λεκάνην· ἐνταῦθα βλέπει τις τοὺς καταρράκτας κατάντικρυς, ἡ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ φέρεται πρὸς τὴν σιδηροδρομικὴν γέφυραν, τὴν ἐνώουσαν τὴν Schaffhansen μετὰ τὸ χωρίον Dachsen.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὅπου εἶνε κτισμένη ἡ γέφυρα, ὁ ποταμὸς δὲν εἶναι βαθύς, ἀλλ' ἀρκετὰ πλατύς. Ἡ γέφυρα ἔχει μήκος 135 μέτρων. Τὸ νερὸν εἶνε γαλαζῖον καὶ καθαρῶτατον, ἀλλ' ἐδῶ ἀρχίζει νὰ γίνονται καὶ πολὺ ὀρμητικόν. Αἱ ὄχθαι του εἶναι ἀπότομοι καὶ καλύπτονται ἀπὸ θάμνους, δένδρῳκα καὶ δένδρα. Πρὶν ἢ εἰσελθῇ τὸ νερὸν εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν γέφυραν θόλους, περιστρεφόμενον εἰς τοὺς πρὸ αὐτῶν βράχους καὶ ἀφρίζον, διέρχεται μετ' ὀρμῆς ὑπὸ τοὺς θόλους, καὶ ἐξελθὸν ἀπαντᾷ ἄλλον μεγαλύτερον βράχον πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκσπᾷ, γινόμενον ἔτι ἀφρώδες καὶ ὑψὸν λευκὸν νέφος, τὸ ὁποῖον ὁ παρατηρητὴς ἐκλαμβάνει μακρόθεν ὡς ἀτμόν· τὰ ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ἀπ' ἐναντίας νερὰ μὴ ἀπαντῶντα οὐδὲν πρόσκομμα, ῥέουν ὁμαλῶς, ἀλλ' ὀρμητικώτατα, ὡς ἐπὶ μεγάλῃς λιθίνῃς τραπέζης, ὄντινα λίθον βλέπει τις ὑπ' αὐτά, καὶ ἐνούμενα μετὰ ἐκ τῆς ἀριστε-

ράς από του βράχου ἀπαλλαχθέντα ἀφρώδη χύνονται κάτω εις τὸ βάθος ἀπὸ 20 μέτρων ὕψους, σχηματίζοντα κατὰ τὴν πτώσιν θόνην λεῖαν, διαφανῆ, καὶ κρυσταλλίνην, ὠραιοῦτος ἀπεριγράπτου, καὶ ἐξακολουθοῦν ἐκεῖθεν τὸν αἰώνιον δρόμον των.

Τὸ θέμα εἶναι θαυμάσιον· εἶναι μαγευτικόν· εἶναι κατὰ φοβίζον καὶ γοητεῖον ἐνταῦθ'· Ἄλλ' ὁ θόρυβος ἐκεῖνος, ὁμέγας, ὁ πάταγος, τὸν ὁποῖον ἀκούει τις ἀπὸ μακρᾶν, σὲ κάμνει νὰ περιμένῃς νὰ ἴδῃς τι φοβερώτερον. Καὶ εἶναι μὲν φοβερόν, ἀλλὰ φοβερόν ὡραῖον· ὠραιοῦτος ἀγρία, μεγαλοπρεπής, γιγάντειος, ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ ποταρῶνῃ, ὥστε νὰ μὴ δύναται ὁ βλέπων νὰ ἐκφράσῃ τὸ μεστὸν φόβου καὶ θαυμάσιον καταλαμβάνον αὐτὸν αἴσθημα πρὸ τοῦ πελωρίου γίγαντος, τοῦ ἐκτελοῦντος μὲ τόσῃ σπουδῇ καὶ πιστῶς τὸ καθήκον, τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέθεσεν αὐτῷ ὁ δημιουργήσας ἀριστοτέχνης.

Ἰούλιος 1898

Μαρία Πινέλλη

ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ

Ἐκ τῆς ἐσχάτης δημοσιευθείσης μελέτης περὶ Γυναικοκρατίας ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν λογίου καὶ τμηματάρχου ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Ἀριστ. Παναγιωτίδου ἀποσπῶμεν τὸ πρῶτον μέρος ὡς πολὺ λόγου ἄξιον, γραφὴν ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριβεστάτων ἱστορικῶν πηγῶν.

Σήμερον, ὅτε τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως τοῦ γυναικείου φύλου, καὶ ἐν γένει τὸ τῆς γυναικείας δράσεως ἐν τῇ κοινότητι καὶ τῇ πολιτείᾳ, ἤρχισεν ἀνακινούμενον καὶ παρ' ἡμῖν, δὲν νομιζῶ περιττὸν νὰ πραγματευθῶ δι' ὀλίγων περὶ λαῶν τινῶν τῆς ἀρχαιότητος, οἵτινες ἐγυναίκοκρατοῦντο. Διότι, ἀληθέστατον εἶνε ὅτι ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαιότητι λαοὶ γυναικοκρατούμενοι, ἀπατῶνται δὲ οἱ λέγοντες ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁ ἀνυψώσας τὴν γυναῖκα ἀπὸ δούλης εἰς σύντροφον τοῦ ἀνδρός. Ἡ γυνὴ ὑπῆρξεν, οὐχὶ ἀπλῶς σύντροφος, ἀλλὰ δέσποινα τοῦ ἀνδρός παρὰ τισὶ λαοῖς, πολὺ πρὶν ἢ ὁ Χριστιανισμὸς φανῇ ἐν τῷ κόσμῳ.

Πολλοὶ εἶνε οἱ πιστεύοντες, ὅτι ἡ ἐπικρατίαις τοῦ ἄρρενος φύλου ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις κοινωνίαις τυγχάνει ἀπόρροια αὐτῆς τῆς φύσεως, καὶ ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, ἐδέσποσε πάντοτε ὁ ἀνὴρ. Καὶ ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἔχουσιν οὕτω. Ἐφ' ὅσον προχωρεῖ τις εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀνατρέχει εἰς γρόνους παλαιότερους, ἐπὶ τοσοῦτον βλέπει πληθυνομένης τὰς κοινωνίας παρ' αἷς ἡ γυνὴ ἦτο ὑπερτέρα τοῦ ἀνδρός. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἐγυναίκοκρατοῦντο ἐκεῖνοι ἀκριβῶς οἱ λαοί, παρ' οἷς οἱ ἄνδρες ἦσαν μαχηώτεροι καὶ πολεμικώτεροι. Ἡ γυνὴ κατεῖχε θέσιν ὑποδεστέραν ἐν χώραις πεδιναῖς, ὅπου ἔζων πληθυσμοὶ ἀγροτικοί, ἀπόλεμοι καὶ ἀνάλκιδες, ἀνευ ἀντιτάσεως ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν πυγμὴν τοῦ ἰσχυροτέρου. Ὁ ἀνδρεῖος καὶ φιλοκίνδυνος ἀνὴρ ἐλάτρευε πάντοτε τὴν γυναῖκα του καὶ ἔχαιρε παρέχων αὐτῇ θέσιν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του. Ὁ δειλὸς καὶ φιλειρηνικὸς ἀγρότης ὁ ἀπορεύγων τοὺς κινδύνους, ὁ πύσσων πρὸ τοῦ ἰσχυροτέρου, κατεχρᾶτο τῆς δυνάμεως τῶν μυῶνων του ὅπως ὑποδουλώσῃ εἰς ἐκυτόν τὴν γυναῖκα, ὅπως τῇ φορτώσῃ τὰ κοπιωδέστερα ἔργα, ὅπως τὴν περιορίσῃ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ὅπως τῇ ἀφικρίσῃ πᾶν δικαίωμα ἀνθρώπινον. Ἐπίσης, καὶ οἱ ἐπὶ τοιούτων πληθυσμῶν ἐξουσιάζοντες δυνάσται, ἀποβάλλοντες πᾶν ἀνδρῶν προτέρημα

ἐνεκα τῆς τρυφῆς· καὶ ἐκδηδητημένης ζωῆς ἦν διήγον, καθίσταντο θρασυδαίμοι καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ περιορίζωσι τὰς γυναῖκας των ἐντὸς γυναικωνιτῶν καὶ νὰ τὰς φρουρῶσι δι' εὐνοῦχων.

Σκοπὸς μου δὲν εἶνε νὰ ἀναπτύξω ἐνταῦθα τοὺς ἱστορικοὺς καὶ κοινωνικοὺς λόγους, ἐνεκα τῶν ὁποίων βαθμηδὸν κατίσχυσαν οἱ λαοὶ παρ' οἷς ἡ γυνὴ κατεῖχε θέσιν ὑποδεστέραν, καὶ ἐξέλιπον οἱ λαοὶ οἵτινες ἐγυναίκοκρατοῦντο. Ἡ τοιαύτη ἀνάπτυξις θὰ ὑπερέβαινε πολὺ τὰ ὅρια ἐνὸς άρθρου. Ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνδρες ἦσαν ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι, ὅλος ὁ κόσμος· θὰ ἐγυναίκοκρατεῖτο σήμερον. Ἄλλὰ οἱ ἄνδρεῖοι ἐμειονοψήφουν πάντοτε!

Μεταξὺ τῶν λαῶν οἵτινες ἐπὶ μακρότερον χρόνον διετήρησαν τὴν γυναικοκρατίαν, κατελέγοντο οἱ Λύκιοι, κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Ρόδου ὄρεινὴν περὶ τὴν Μικρὰς Ἀσίας. Μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἡ Λυκία ἐγυναίκοκρατεῖτο. Οἱ Λύκιοι, οἵτινες ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν τολμηρότατοι ναῦται καὶ πειραταὶ καὶ ἀτρόμητοι λησταί, εἶχον, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, — ἔστις ἦτο εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ κάλλιστα τὰ κατ' αὐτοὺς καθὼς Ἀλικαρνασσεὺς καὶ γείτων αὐτῶν — περιεργότα ἔθιμα. Δὲν ὀνομάζοντο ἀπὸ τῶν πατέρων, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν μητέρων των. Ὁ Λύκιος, ἐπὶ παραδείγματι, δὲν ὀνομάζετο Περικλῆς ὁ Ξυκνήπου, ἢ Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἢ Κίμων ὁ Μιλτιάδου· ὀνομάζετο Περικλῆς ὁ Ἀγαρίστης, Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀβροτόνου, Κίμων ὁ Ἠγησιπύλης. Πρὸς τούτοις, ἐν Λυκίᾳ αἱ γυναῖκες δὲν ἐλάμβανον τὰ ἐπώνυμα τῶν ἀνδρῶν των ἀλλ' αἱ ἄνδρες τὰ ἰῶν γυναικῶν. Ὁ σύζυγος τῆς δεῖνος, ἔλεγον, οὐχὶ ἡ σύζυγος τοῦ δεῖνα. Ἐνῶ δὲ εἰς τὰς πλείετας τῶν χωρῶν τοῦ τότε κόσμου αἱ θυγατέρες ἀπεκλείοντο τῆς κληρονομίας, ἐκληρονόμουν δὲ τὴν οἰκογενειακὴν περιουσίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνον οἱ πρωτότοκοι υἱοί, ἐν Λυκίᾳ συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Οἱ υἱοὶ ἀπεκλείοντο τῆς κληρονομίας, ἡ δὲ περιουσία μετέβαινεν ἅπασα εἰς τὰς πρωτοτόκους θυγατέρας.

Ἄλλὰ τὰ προνόμια τῶν γυναικῶν ἐν Λυκίᾳ δὲν περιορίζοντο ἕως ἐδῶ· Ἡ εὐγένεια τοῦ αἵματος ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ τάξει μετεδίδοτο μόνον ἀπὸ τῆς μητρός. Ἐν Λυκίᾳ ἤρκει νὰ ἔχῃ τις εὐγενῆ μητέρα διὰ νὰ εἶναι εὐγενής. Ἡ εὐγενὴς γυνὴ καὶ ἐκ δούλου καὶ ἐκ ξένου ἐὰν ἐτεκνοποιεῖ εὐγενῆ καθίσταται τὰ τέκνα τῆς. Ὁ εὐγενέστατος ὅμως τῶν ἀνδρῶν, ἐὰν συνῶκει μετὰ γυναικὸς μὴ εὐγενούς, ἀπέκτα τέκνα ἀγενῆ καὶ δούλα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πληροφοριῶν, ἃς ἐκ τοῦ Ἡροδότου καὶ ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων ἀρῶμεθα, δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἀναγκάτικα τινὰς συνεπείας, ὅπως συμπληρώσωμεν τὴν εἰκόνα τῆς ἐν Λυκίᾳ γυναικοκρατίας. Ἐκ τῶν ρηθέντων προκύπτει, ὅτι ἐν Λυκίᾳ οἱ ἀστυκτοὶ νόμοι, ἢ μάλλον τὰ ἰσχυρὰ νόμων ἔχον ἔθιμα, ἔθετον τοὺς ἄνδρας ὑπὸ κηδεμονίαν καθ' ὃν τρόπον ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ οἱ νόμοι ἔθετον ὑπὸ κηδεμονίαν τὰς γυναῖκας. Ὁ ἀνὴρ, δηλαδή, περιουσίαν ἢ δικαίωσιν περιουσίας, δὲν εἶχεν. Ὡς νέος, διετέλει ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρός του· ἐὰν ἐτύγχανεν ὀρφνός ἦτο ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ἀφοῦ ἐνυμφεῖτο μετέβαινεν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς συζύγου του! Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἡ μήτηρ ἦτο ἀπόλυτος δέσποινα, καὶ μετὰ ταύτην,

τὰ δευτερεῖα εἶχεν ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς. Οἱ ἀδελφοί, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐσέβοντο τὰς ἀδελφὰς των καὶ ὑπήκουον εἰς κύτας.

Ὅσον παράδοξα καὶ ἄν μᾶς φαίνονται ταῦτα, εἶναι οὐχ ἦττον ἀληθῆ. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν θυγατέρων ἐπὶ τῶν υἱῶν δὲν ὑπῆρχε μόνον ἐν Λυκίᾳ. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ ὁ Στράβων ἀναφέρει λαόν τινα, κατοικοῦντα περίπου ἐν τῇ σημερινῇ Καστιλλίᾳ, παρ' ἧς ἐπίσης τὴν οἰκογενειακὴν περιουσίαν ὀλοκληρον ἐκληρονομοῖ ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ ἀποκλειομένων τῶν ἀρρένων.

Λείψανα γυναικοκρατίας διετήρουν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Κἄρες, οἵτινες ἐδασίλιοντο ὑπὸ γυναικῶν, ὡς γνωστόν. Ἄλλὰ ἔδρα, οὕτως εἰπεῖν, τῆς γυναικοκρατίας ἦτο ὁ Πόντος καὶ ὁ Κάυκασος, ὅπου ἔζων αἱ πολυθρύλητοι Ἀμαζόνες, οἵτινες σπουδαιότατον παρῆσαν πρόσωπον καὶ αὐτὸς πᾶν χρόνον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡ ὑπαρξίς ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐθνῶν κυβερνωμένων ἀποκλειστικῶς ὑπὸ γυναικῶν καὶ ἔχοντων στρατοὺς ἀποτελούμενους ἐκ γυναικῶν, ὑπ' οὐδενὸς σήμερον ἀμφισβητεῖται. Ὅτι αἱ γυναικὲς δύνανται νὰ εἶναι στρατιῶται καὶ νὰ μάχωνται γενναίωτα, ἀπεδείχθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἐστρατεῖαν τῶν γάλλων ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῆς Δαχομαῖας. Οἱ Δαχομαῖοι εἶχον τάγματα ἀμαζόνων, αἵτινες ἐπολέμησαν γενναίωτα, διεκρίνοντο δὲ μάλιστα ἐπὶ τῇ ὀρμῇ μὲθ' ἧς ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ ἔχθρου. Ὅσα λοιπὸν ἡ παναρχαία ἐλληνικὴ παράδοσις ἀφηγεῖται περὶ Ἀμαζόνων, ἐλθουσῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸς κατάκτησιν τῶν Ἀθηνῶν, δὲν πρέει ποσῶς νὰ

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 2

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Καθὼς τῆς ἔδινεν ἕνα πολὺ μεγάλο μπουκίτο, παρετήρησε πῶς δὲν φοροῦσε καπέλλο: «Δὲν φοβᾶται νὰ μὴ μαυρίσῃ χωρίς καπέλλο;» Ἡ Ἀλτέα σήκωσε ἑστὸν ἀέρα τὸ ψάθινο καπέλλινόν της κάπως μὲ φόρκα.

— Τὸ ἀποστρέφομαι, φώναξε μὲ μίαν παράξενη τόλμη· ἡ μητέρα μὲ ὑπεχρέωνε νὰ τὸ φορῶ, μὰ τὸ βγάζω πάντα ἅμα δὲν μὲ βλέπει. Θέλω ἕνα καπέλλο στρογγυλὸ καθὼς τὰ ἄλλα κορίτσια.

— Βρίσκω αὐτὸ τὸ καπέλλο ἀληθινὰ ὡραῖο, εἶπεν ὁ Σύλλας μὲ τόνο συμπληρωτικῆς, ἐγὼ ἂν ἤμουνα σὺ, θὰ τὸ φοροῦσα μὲ εὐχαρίστησι. Ἐχεις τὸ δέριμα πολὺ λεπτὸ καὶ θὰ μαυρίσῃς πολὺ εὐκόλα ἀπὸ τὰ ἄλλα κορίτσια, εἶσα: σὺν τὰ λούλουδα τῆς μηλιᾶς· θὰ ἦταν ἀμαρτία νὰ μαυρίσῃς.

Ὁ Σύλλας τὴν κύτταξε πολλὴ ὥρα καθὼς ἔφραγε. «Τόσο ξαφνικὰ ἄλλαξε, εἶνε σὺν ἀνεμοστρόβιλος, ἔρχεται μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ φεύγει γοεύοντας. Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσο ὡμορφο προσώπιον... Ἦνε πολὺ πικρὸ ὡμορφὴ ἀπὸ ὅτι ἦταν ἄλλοτε ἡ μητέρα τῆς. Ἄ! ἔβρω, πρέπει νὰ τὴν βάλω μαζὴ μὲ τὰ λούλουδα τοῦ φύτευα ὅταν ἦρε, θὰ τὴν βάλω ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ναρκίστους.»

Ἄμα πῆγε εἰς τὸ σπιτάκι του, ἐνῶ ἔβραζε τὸ φαγί του γιὰ τὸ δαῖμόν του, ἄρχισε πάλι νὰ ἀραδιάζῃ τὰ ὀνόματα τῶν λουλουδιῶν του καὶ πάντα ἔβαζε τὴν Ἀλτέα ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ναρκίστους, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ ἄρεσε πολὺ.

θεωρῶνται ἀνυπόστατα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι περὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῶν ἀμαζονικῶν πολιτειῶν ὀλίγιστα γινώσκωμεν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ὀργανισμὸς των δὲν ἀπέχετο πολὺ τοῦ τῶν πολιτειῶν τῶν λευκῶν μηρυμύων, περὶ ὧν ἔγραψεν ὁ Ἰζών Λῶμποκ. Διότι, ὡς γνωστόν, καὶ οἱ μύρμηκες γυναικοκρατοῦνται. Εἰς τὰς Ἀμαζονικὰς πολιτείας τὰ πλείεστα τῶν ἀρρένων βρεφῶν ἐξηφανίζοντο, ὀλίγοι δὲ ὑπῆρχον ἄνδρες καὶ οὗτοι χάριν μόνον τῆς δικτηρήσεως τοῦ εἴδους γινόμενοι ἀνεκτοί. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἀντιτίθειρα ἐκλήθησαν αἱ Ἀμαζόνες. Τὸ σχῆμα τοῦ πολιτεύματος ἦτο εἰς ἄκρον ὀλιγαρχικόν, διότι ἡ γυνὴ ἀποκλίει ἐκ φύσεως εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. Αἱ πλείεστα τῶν γυναικῶν — αἱ τῆς κατωτέρας τάξεως — ἦσαν δούλοι τῶν δυναστευουσῶν δεσποινῶν. Ὁρισμένος ἀριθμὸς κορασιῶν, ἐλεγομένων μεταξὺ τῶν εὐρωστοτέρων, ἠτκήτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὰ ὅπλα καὶ εἰς τὴν ἱππασίαν. Αὗται ἀπετέλουν τοὺς στρατοὺς τῶν Ἀμαζόνων. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐτέρου τῶν μαστῶν των παρεκωλύετο ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας διὰ τῆς πίεσεως, καθ' ὃν τρόπον ἐν τῇ Σινικῇ παρεκωλύεται ἡ ἀνάπτυξις τῶν ποδῶν τῶν γυναικῶν. Ἐκ τούτου προφανῶς καὶ ἡ ὀνομασία τῶν Ἀμαζόνων. Ἄλλ' αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ὀλιγαρχίαν εὐαίριθμοι δέσποιναι εἶχον σώους ἀμφοτέρους τοὺς μαστοὺς των, καὶ οὕτε ἐσκληραγωγοῦντο οὕτε εἰς κινδύνους ἐξετίθεντο, οὕτε εἰς κόπους ὑπεβάλλοντο. Αἱ δούλαι εἰργάζοντο διὰ νὰ ταῖς παρέχωσι τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλούτου, αἱ δὲ στρατιώτιδες ἐμάχοντο ὅπως ταῖς παρέχωσι τὴν ἀσφάλειαν. Τούτο, ἄλλως τε

καὶ σχεδὸν πάντα ἄρρωστη, ζούσανε πολὺ στενωχωρημένα. Ἀφοῦ πέθανε, ἂν καὶ δὲν εἶχανε πικρὰ κανένα λόγο νὰ ζούνε ὅπως πρὶν, τοὺς φαίνονταν ἀδύνατο νὰ ζήσουνε καλλίτερα. Ὅταν κάμμία φορὰ ξεθεύανε τίποτε παραπάνω, ἡ κυρία Βίντον, κατατρομαγμένη, ἔλεγε: — Ὡ! Σὺλλα εἰ θὰ πῆ ὁ πατέρας σου! Τὸ σιδερένιον χέρι τοῦ γέροντος διοικούσε ἀκόμη τὸ σπῆτι του καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατό του. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ οἱ Βίντον κάνανε μερικοὺς νεωτερισμοὺς. Ὁ Σύλλας τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κήπου του, προσδιώρισε γιὰ τὰ λουλούδια καὶ δὲν ἄφησε γιὰ τὰ λαχανικά παρὰ ἕνα μικρὸ μέρος.

Ἀφοῦ πέθανε ἡ μητέρα του ὁ Σύλλας δὲν ξαναπούλησε πικρὰ τὰ λαχανικά του παρὰ τὰ χάρη· ἐστὸς γειτόνων του. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι γι' αὐτόν, γιὰτὶ δὲν εἶδνε κάμμία ἄξια ἑστὰ χρεὶ μάτα καὶ ἡ μόνη του χαρὰ ἦτανε ὅταν μπορούσε νὰ δώσῃ κἄτι, καθὼς θὰ ἦτανε νὰ τραγουδοῦσε ἂν ἦτανε μουσικός. Τὸν καιρὸ πού ἦτανε τὰ μῆλα καὶ τὰ κεράσια τὸ σπῆτι του ἦτανε περιτριγυρισμένον πάντα ἀπὸ παιδιά, ὁ Σύλλας τὰ ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ἔχαιρε ἅμα τὰ ἔβλεπε νάρχουντε.

ήτο φυσικόν, και αδύνατον ήτο να έχωσιν άλλως τὰ πράγματα· διότι έν παντί οργανισμῷ χάριν τῆς κεφαλῆς ἐργάζονται ὅλα τὰ μέλη.

Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι και ἡ εἰκὼν τῶν πολιτειῶν τῶν μυρμύκων, ὡς ὁ Λῶμπος τὴν περιγράφει. Καὶ τῶν μηρμύκων ἡ γυναικοκρατία ἐπίσης ὀλιγαρχικώτατον ἔχει χαρακτηῖρα, ἐξαιρουμένη τὰ πλεῖστα τῶν ἀρρένων, ὑποδουλοῦσα τὰς πλείστας τῶν θηλέων, και μορφοῦσα τινὰς στρατιώτας πρὸς ἄμυναν τῆς κοινωνίας κατὰ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν.

Τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡ γυναικοκρατία ὅμως ὑπὸ διαφόρους φάσεις και μορφάς, ὑπῆρχε και παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς ἀρχαιότητος. Καθὼ μκρτυρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, αὕτη ἡ Σπάρτη ἐγυναικοκρατεῖτο. Καὶ προκειμένου περὶ μαρτυρίας ἀνδρὸς οἷος ὁ Ἀριστοτέλης, πᾶσα δυσπιστία αἰρεται. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἐν Σπάρτῃ γυναικοκρατίας διέφερε βεβαίως κατὰ πολὺ τῆς ἐν Λυκίᾳ· ἀλλ' ἡ οὐσία ἦτο ἡ αὐτή. Ἐν Σπάρτῃ ὅλα τὰ προσήματα και ὅλοι οἱ τύποι ἦσαν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Αὐτοὶ ἐξελέγοντο εἰς ὅλας τὰς ἀρχάς, αὐτοὶ ἐθεωροῦντο κύριοι ἐν τῷ οἴκῳ, αὐτοὶ ἐκκληρονομῶν, αὐτοὶ τὰ πάντα. Καὶ ὅμως αἱ γυναῖκες πράγματι εἶχον τὰ πάντα εἰς τὰς χεῖρας των. Αἱ γυναῖκες ἦσαν αἱ ἰδιοκτήτριαι τοῦ πλείστου μέρους τῶν κτημάτων τῆς Λακωνικῆς, διότι οἱ νόμοι, ἀπαγορεύοντες τὰς ἀγοραπωλησίας, ἐπέτρεπον τὰς δωρεάς, οἱ δὲ πατέρες και οἱ σύζυγοι ἐδωροῦντο συχνότατα τὰ κτήματά των εἰς τὰς θυγατέρας των και εἰς τὰς γυναῖκας των. Αἱ δὲ πλούσιαι Σπαρτιατίδες διὰ τῆς καταλλήλου χρήσεως τοῦ τε πλοῦτου και τοῦ κάλλους των, τοσαύτην

ἦσκον ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας ἐπιρροήν, ὥστε ἡ τε Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ ἡ Γερουσία, οἱ Ἐφοροὶ και οἱ Βασιλεῖς ἐπραττον ὅ,τι ἐκεῖναι ἤθελον. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐκλεχθῆ εἰς ἀρχὴν τινα χωρὶς νὰ ἔχη ὑποδειχθῆ ὑπὸ τῶν δεσποινῶν τῆς Σπάρτης, και τίποτε δὲν ἠδύνατο οἱ ἄρχοντες νὰ πράξωσιν ἀντίθετον πρὸς τὰς θελήσεις τῶν δεσποινῶν τούτων. Καὶ ἡ γυναικοκρατία ἦτο φυσικόν νὰ ὑφίσταται ἐν τῇ Σπάρτῃ, ἥς ὁ λαὸς ὑπῆρξεν ὁ μαχιμώτατος και ἐνταυτῷ ὁ ὀλιγαρχικώτατος τῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Διότι, ὡς εἶπον ἡδῆ, ἡ γυνὴ ὑπερισχύει ὅπου ὑπάρχει ὀλιγαρχία και ὅπου οἱ ἄνδρες εἶναι μάχιμοι και φιλοπόλεμοι.

Ἡ ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Πρώτην ἴσως φοράν ἀρ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος ἐφεῦρε τὴν μεταφυσικὴν, ἔκαμε αὕτη ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἡ πρόοδος αὕτη, ἀξία τῆς προσηχῆς, οὐ μόνον τῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ και τοῦ πολλοῦ κόσμου, ὀφείλεται εἰς τὸν Ἀμερικανὸν ἱατρὸν κ. Ριχάρδον Χόδξων και εἰς κυρίαν τινὰ Πάϊπερ. Συνίσταται δὲ εἰς τὸ ὅτι ἡ μεταφυσικὴ κατώρθωσε νὰ ἐξεύρη ἀποδείξιν ἀπολύτως θετικὴν, ἀποδείξιν ὑλικὴν οὕτως εἰπεῖν, περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Ἴδου δὲ ἡ ἀφήγησις :

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1892 ἀπέθανεν ἐκ τυχαίου δυστυχήματος ἐν τινι ὁδῷ τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ νεκρὸς δικηγόρος Γεώργιος Πέλχαμ, ὅστις εἶχε κατανεῖμει τὰς ὥρας τῶν

μελετῶν του μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου και τῶν προβλημάτων τῆς μεταφυσικῆς Μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶχε συνδιαλεχθῆ μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Χόδξων περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, δόγμα τὸ ὁποῖον ἐθεώρει καθαρὰν χίμαιραν, ἀφοῦ ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ ἐκρίνετο ἀδύνατος.

Ὁ Χόδξων ἀντιθέτως πρὸς τὸν φίλον του, ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι ἡ ψυχὴ ἐπιζῆ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τούτου ἐπηκολούθησε μακρὰ και ζωηρὰ συζήτησις, ἕκαστος δὲ ἐκ τῶν συζητητῶν συνεσώρευσεν ὅσα ἠδύνατο ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς γνώμης του, και ἡ συζήτησις κατέληξεν εἰς τὴν ἀμερικανικωτάτην ταύτην και δι' ὅρκου ἐνισχυθεῖσαν συμφωνίαν : ὅστι τῶν δύο ἤθελεν ἀποθάνει πρῶτος, ἐὰν και πέραν τοῦ τάφου θὰ διειθρεῖ τὴν ψυχικὴν προσωπικότητά του, θὰ ἔπραττε πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς φίλον του τὰ καθ' ἑαυτὸν.

Ὁ Πέλχαμ, ὡς εἴπομεν, ἀπέθανεν ἀκριβῶς μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς συνομιλίας και τῆς συμφωνίας ταύτης, ὁ δὲ Χόδξων, ὀλίγω βραδύτερον παρίστατο εἰς μίαν πνευματικὴν συνεδρίασιν, παρὰ τῇ κυρίᾳ Πάϊπερ μετ' ἄλλων φίλων τοῦ Πέλχαμ, τοῦ κ. Χάρτ, ὅστις ἀκριβῶς ἐφερεν μεθ' ἑαυτοῦ πράγματά τινα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀποθανόντα φίλον του.

Ἡ κ. Πάϊπερ ὑπεκρίνετο τὸ μεσάζον πρόσωπον (medium), διακρινομένη ἐπὶ τῇ ἰδιότητι ταύτῃ Τὸ πνευματικὸν πείραμα ἤρξατο, και ἡ κ. Πάϊπερ ἀνήγγειλεν, ὅτι παρίστατο ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Γεώργιος Πέλχαμ. Οὐ μόνον δὲ πρῖστοτο πράγματι, καιπερ ἀόρατος, ἀλλὰ και ἴνα ἀποδείξῃ τὴν παρουσίαν του, ὑπεθυμίσειν εἰς τοὺς κ. κ. Χόδξων και Χάρτ λεπτομερεῖας ἰδιαιτέρων συνομιλιῶν του μετ' αὐτῶν. Δὲν ἠρέκεσθη δὲ εἰς τοῦτο μόνον. Ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς φίλους του και πράγματα τὰ ὁποῖα οὔτε αὐτοὶ οὔτε ἡ κ. Πάϊπερ ἦτο

δυνατὸν νὰ γνωρίζουν, ἴνα ἀποκλειθῆ και ἡ ὑπόνοια ὅτι συέβηεν καμμία autosuggestion, ὅτι δηλ. μόνον των αὐτῶν ὠμίλων ἐξ ὀφθαλμοῦ τοῦ Πέλχαμ περὶ πραγμάτων κοινῶν γνωπτῶν. Τοῖς διηγήθη δηλ. λεπτομερῶς συνομιλίαν του μετὰ τῆς μητρίδος του, δεσποινίδος Χόδξων. Ἡ ἀνακοίνωσις δὲ αὕτη ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπεβεβαιώθη ἐρωτηθείσης τῆς δεσποινίδος.

Ἐν τούτοις ὁ Χόδξων καιτοὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῆ ἄνευ αὐστηροτέρως ἐξελέγξως τὴν θετικότητα τῆς ἐμφανίσεως τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου του. Προεκάλεσε και ἄλλας πνευματικιστικὰς συνεδριάσεις εἰς ἃς εἶχε καλέσει γνωστούς και ἀγνώστους τοῦ ἀποθανόντος φίλου του. Ἀπέτεινε λοιπὸν εἰς τὸ ἐμφανισθὲν πνεῦμα αὐτοῦ ποικιλωτάτας ἐρωτήσεις και εἰς πᾶσας ἐλάμβανεν τὴν προσήκουσαν ἀπάντησιν. Ἐφερε τὸ πνεῦμα τοῦ Πέλχαμ εἰς συνάφειαν με τοὺς γνωστούς και ἀγνώστους του, και πρὸς πάντας ὠμίλησεν οὕτως — δηλαδή τὸ πνεῦμά του, ἡ ψυχὴ του — καθ' ὃν τρόπον θὰ ὠμίλει ἂν ἔζη ἐπὶ γῆς εἰς ἐκλεκτὴν τινα συναναστροφὴν ἐν τινι αἰθούσῃ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κ. Πάϊπερ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς μέδιον, δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὸν Πέλχαμ, ὠμίλησε δὲ ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς νὰ ἦτο αὐτίς ὁ ἴδιος πρὸς γενικὴν καταπλήξιν τῶν ἐπιζώντων φίλων του.

Μίαν ἡμέραν ὁ Πέλχαμ ἀνήγγειλε διὰ τοῦ στόματος τῆς κ. Πάϊπερ εἰς τὸν κ. Χόδξων ὅτι ἤθελε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ζωῆς τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον. Ἐγένετο δὲ ἡ συνομιλία παρουσία και τῆς οἰκογενείας Χόδξων, ἥτις και

— Ὁ Σύλλας Βίντον δὲν ἤρθε γιὰ νὰ μοῦ φέρῃ δαυκιὰ εἶπε ;
— Ἡ Ἀλτέα τὴν κύτταξε με ἐκπληψι. Εἶχε μείνει ἀκίνητη ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ μητέρα της ὅπως πάντα συνήθιζε, και ὅταν ἡ μητέρα της δοκίμαζε νὰ τὴν κυττάξῃ 'στὰ μάτια, πάντοτε γύριζε τὸ πρόσωπο.
— Ἦρθε γιὰ νὰ σὲ δῆ, εἶπε τέλος ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά.
— Ἡ Ἀλτέα ἔφυγε κατατρομαγμένη λέγοντας λόγια ἄναρθα.
— Μάλιστα γιὰ σένα ἦρθε; και μὴ θέλῃς νὰ μοῦ πῆς τὸ ἐνάντιο.
Ἐφτανε νὰ ἔδωκε τὴν μητέρα, γιὰ νὰ καταλάβῃς σὲ ποῖον ἔμοιαζε ἡ Ἀλτέα, ἦταν ὅπως διόλου ὅση τὴν μητέρα της, και βέβαια ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά 'στὰ νεῖατά της θὰ ἦταν ὅση τὴν Ἀλτέα.
Ἡ κόρη και ἡ μητέρα ἦταν μονάχες 'στὸν κόσμο, δὲν εἶχαν κανένα συγγενῆ, εἶχαν ἕνα μικρὸ εἰσόδημα και ἕνα σπιτάκι. Ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά ἦταν χήρα στρατιώτου, ποτὲ δὲν πῆγαινε 'στους γειτόνους και ποτὲ οἱ γειτόνοι της δὲν πῆγαιναν σπῆτι της· παράξενη γυναῖκα λέγανε ὅλοι 'ποῦταν.
Ὁ Σύλλας ξανάρθε τὴν Κυριακὴν ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά ἦταν πεῖδ πολὺ βέβαια πῶς εἶχε δίκιο.
Ἦρχισε νὰ πῆγαινε και 'στὴν ἐκκλησία και πάντα ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ ἦταν τὸ σπῆτι της κυρὰ Τριανταφυλλιάς. Μὰ ἡ Ἀλτέα δὲν πολυπῆγαινε 'στὴν ἐκκλησία και ἔτσι ὁ Σύλλας δὲν εἶχε τὴν εὐχάριστησιν νὰ τὴν συνοδέψῃ καμμία φορά 'στὸ σπῆτι της και νὰ τῆς πῆ τὴν ἀγάπῃ του. Καὶ ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Σύλλας δὲν ἀπελπίζονταν μονάχα πάντα εὗρισκε μίαν αἰτία γιὰ νὰ πῆ 'στὸ σπῆτι της Ἀλτέας.
Μία βραδύα καθύονταν μέσα 'στὸ σαλονάκι της κυρὰς Τριανταφυλλιάς και κύτταξε με πολλὴ γλύκα και ἀγάπῃ τὴν Ἀλτέα, χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου ταραγμένος ἂν και δὲν ἄνοιζε τὸ στόμα του νὰ πῆ λέξι.
— Τρέχει πάντα πίσω σου Ἀλτέα; εἶπεν ἡ μητέρα της ἄμα ἔφυγε.
— Ἡ Ἀλτέα πῆγε και κάθισε πίσω ἀπὸ τὴν μητέρα της και ἄρχισε νὰ κλαίῃ.
— Γιατί κλαῖς; τὴν ρώτησε ἡ μητέρα της.
— Δὲν θέλω νὰ τρέχῃ πίσω μου.
— Πάρε τὸ κερί και πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς.
Ὁ Σύλλας ἄρχισε και ἤρχονταν κάθε Κυριακὴ βράδυ, μὰ πάντα εὗρισκε ἕνα ἐμπόδιο ποῦ και τὸν πεῖδ ἐρωτωμένο θὰ ἀπέλιπε, ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά ἦταν πάντα ὅλη τὴν ὥρα τῆς βίβλας του μέσα 'στὴ σῆλα. Ὁ Σύλλας δὲν βασανίζονταν γιὰ αὐτὸ ποτὲ δὲν τοῦ ἤρθεν ἡ ἰδέα νὰ μιλήσῃ τῆς Ἀλτέας γιὰ τὴν ἀγάπῃ του. Τόσο πολὺ σὺλ-

λογίζονταν τὰ λούλουδα ποῦ και ἀπὸ τὸ κορίτσι δὲν ζήτησε κουβέντες, μονάχα νὰ τὸ βλέπῃ τὸν ἔφτανε.
Ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονὴ της.
Ἡ ἄνοιξις ξανάρθε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πῆγαινε ὁ Σύλλας ταχτικά 'στὸ σπῆτι της και ἀκόμη δὲν τῆς εἶχε πεῖ τίποτα γιὰ τὴν Ἀλτέα· ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασιν και μίαν βραδύα τὴν ὥρα ποῦ ὁ Σύλλας τὴν ἀποχαιρέταγε, τὸν φώναξε και τοῦ εἶπε :
— Σύλλα Βίντον, βρήσκω πῶς ἂν ἡ Ἀλτέα και σὺ σκοπεύετε νὰ παντρευθῆτε, πῶς εἶνε καιρὸς νὰ τὸ ἀποφασίσετε.
— Εἶμαι ἐτοιμὸς ἂν ἡ Ἀλτέα εἶνε ἔτοιμη, εἶπεν ὁ Σύλλας.
Ἐπῆρσεν ἕνα βλέμμα πίσω ἀπ' τὴν μητέρα και δὲν τόλμησε νὰ ξανασηκώσῃ τὰ 'μάτια του. Φαίνονταν ἡσυχος μὰ οἱ λόγοι τῆς κυρὰς Τριανταφυλλιάς τοῦ εἶχανε ταραξεί τὴν ψυχὴν, πάντα βρίσκονταν 'στὸν παράδεισο ἄμα ἦταν 'στὸ σπῆτι τῆς Ἀλτέας, ἐκεῖνο ὅμως τὸ βράδυ νόμισε πῶς βοήθησε μαζῆ με τοὺς ἀγγέλους.
— Ὡ! ἡ Ἀλτέα εἶνε ἔτοιμη, εἶπε ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά δὲν ἔχει ἀνάγκη παρὰ ἀπὸ ἕνα καινούργιο φόρεμα, γιὰ αὐτὸ δὲν χρειάζεται παρὰ μίαν ἑβδομάδα.
— Μία ἑβδομάδα, εἶπεν ὁ Σύλλας καταχυχαριστημένος! εἶμαι ἔτοιμος ἂν ἡ Ἀλτέα εἶνε ἔτοιμη. Βέβαια εἶμαι ἔτοιμος ξανάπε καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα.
— Αὔριο θὰ ἀγοράσω τὸ φόρεμα, τοῦ φώναξε ἡ κυρὰ Τριανταφυλλιά ἀπὸ τὸ Κεφαλόσκαλο.
— Εἶμαι ἔτοιμος ἂν ἡ Ἀλτέα εἶνε ἔτοιμη, ξανάπεν. ὁ Σύλλας ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ δρόμο.
Δὲν εἶχε ἀκόμη καλοκλείσει ἡ πόρτα και ἡ Ἀλτέα ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ.
— Τί ἔχεις λοιπὸν και κλαῖς; τὴν ρώτησεν ἡ μητέρα της.
— Ἀχ! μητέρα μου, δὲν θέλω νὰ παντρευθῶ σὲ μίαν ἑβδομάδα· νὰ δὲν θέλω!
— Ἀλτέα ἂν δὲν πῆγῃς ἀμέσως νὰ κλαῖς, ἂν δὲν ἀνάψῃς τὸ κερί σου γιὰ νὰ πῆς νὰ κοιμηθῆς και ἂν δὲν φέρσῃς ὅπως πρέπει, δὲν ξέρω και ἐγὼ τί θὰ κάμω.
Ἡ Ἀλτέα ἄναψε τὸ κερί της και ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάμαρα μὰ ἄμα βρέθηκε μονάχη της πᾶνου 'στὴν κάμαρά της, φώναξε με πῆσιμα· Δὲν θέλω, δὲν θέλω.
Τὸ ἄλλο πρωῖ, τὰ δένδρα ἦταν ὅλα λουλουδιμένα και ὁ ἥλιος ἔλαμπε πεῖδ λαμπερὸς και ὁ Σύλλας εὐτυχισμένος μέσα 'στὸ περιβόλι του σκάλιζε τὰ λούλουδα. Τοῦ φαίνονταν πῶς πάντα ἔτσι ἔπρεπε νὰ μείνῃ νὰ παντρευτῆ ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα.

— Ἐνα τέτοιο πρωῖ τὴν μέτραγα ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ναρκίσσους.
— Σύλλα!
— Πῶς, σὺ Ἀλτέα ἐδῶ!
Ἦτανε κατακόκκινη και ἔτρεμεν δλόκορμη, μὰ τὰ 'μάτια της ἔλεγαν πῶς εἶχε πάρει κάποια ἀπόφασιν.
— Θέλω κατὶ νὰ σοῦ πῶ, Σύλλα.
— Τί τρέχει; Ἀλτέα.
— Δὲν θὰ τὸ πῆς τῆς μητέρας μου; Πῆς μου πῶς δὲν θὰ τῆς τὸ πῆς, ὀρκίσου μου.
— Βέβαια δὲν θὰ τῆς τὸ πῶ, ἀφοῦ τὸ θέλεις, Ἀλτέα, μὰ πέ μου τί τρέχει;
— Θὰ με σκοτώσῃ, ἂν τὸ μάθῃ.
— Ὅχι! ποτὲ, ὅσο και ἂν ζῆσω.
Κύτταξε γύρω της καταφοβισμένη.
— Ἡ μητέρα θέλει νὰ γείνω γυναῖκα σου, εἶπεν ἕξαφνα, δὲν θέλω.
— Ἀλτέα!
— Εἶνε ἡ ἀλήθεια.
Ὁ Σύλλας τὴν κύτταξε, καταλυπημένος.
— Τόσο πολὺ λοιπὸν φοβᾶσαι τὴν μητέρα σου, ποῦ δὲν εἶπες τίποτα μπροστὰ της;
— Ναί! Μικροῦλά μου!
Τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Σύλλα.
— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ σὲ παντρευθῶ; πῆς μου.
— Βέβαια ὄχι.
— Τότε πῶς θὰ κάμωμε; Πρέπει νὰ βροῦμε μίαν αἰτία νὰ ποῦμε τῆς μητέρας...
— Δὲν πολυκαταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς.
— Ἡ μητέρα ἄμα τὸ μάθῃ, θὰ κάμῃ ἱστορίες, εἶνε πεῖδ βέβαιη πῶς θὰ γείνῃ ὁ γάμος αὐτὸς και μάλιστα νομίζει πῶς πῆρες και κάποια κληρονομία. Ἄν μᾶθῃ πῶς ἐγὼ τὸν χάλασα, θὰ με σκοτώσῃ, πρέπει νὰ νομίζῃ πῶς αὐτὸ ἔγεινεν ἀπὸ σένα.
— Μὰ... αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια.
— Δὲν περᾶζει, πρέπει νὰ τὴν κάμῃς νὰ τὸ νομίσῃ.
— Καὶ τί αἰτία νὰ βρῶ;
— Πῆς πῶς σκέφτηκες και πῶς δὲν θέλεις νὰ παντρευτῆς και νὰ διατηρῆς μίαν γυναῖκα. Θὰ τὸ πιστέψῃ. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρεῖ πῶς ὁ πατέρας σου ἦτανε πολὺ φιλάργυρος. Τὸ πρόσωπο τοῦ Σύλλα, ἔδειχνε περισσότερῃ ἐκπληξῆ παρὰ λύπη.
— Ὅπως και ἂν ἔχη, δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ νομίσῃ. πῶς αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ μὲν δὲν εἶνε ἔτσι Σύλλα;

— Βέβαια ποτὲ, προτιμῶ νὰ πῶ ψέμματα.
— Εἶσαι πολὺ καλὸς Σύλλα. Αὐτὸ δὲν σοῦ κοστίζει, πῆς μου;
— Ὅχι! μὴ με συλλογίζεσαι διόλου, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, ἔχω τὰ λουλούδια μου, Ἀλτέα...
— Τί;
— Δὲν ξέρω ἂν θέλῃς... Εἶνε μίαν ἰδέαν ποῦ μοῦ ἤρθε... νὰ...
Ἐρεῖς, ὅταν δύο ἄνθρωποι πηγαίνουν νὰ παντρευθῶνε, καθὼς ἐμεῖς θὰ κάνουμε, φιλοῦνται. Ποτὲ σου δὲν με φίλησε. Ἐπειτα ἔως αὕτη τῇ στιγμῇ ποτὲ μου δὲν φαντάστηκα πῶς ἦταν δυνατόν νὰ χωριστοῦμε. Ὡ! ἤθελες νὰ με φιλοῦσες μὰ μίαν φορά; Φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ θέλῃς.
— Ναί, θέλω, εἶπεν ἡ Ἀλτέα, και σήκωσε τὸ εὐμορφο πρόσωπίαι της και τὸν φίλησε.
Ἐκρυφεν ἕνα στεναγμό.
— Τώρα πρέπει νὰ φύγῃς, ἡ μητέρα σου μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ ποῦ εἶσαι.
Ἦτανε ὁσον φοβισμένος.
— Ἀλήθεια, δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ νομίσῃ πῶς ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία; εἶπε γυρίζοντας πίσω πρὶν νὰ φύγῃ.
— Βέβαια ὄχι, μὴ σὲ μέλει, Ἀλτέα.
Ἐφυγε πίσω ἀπὸ τὰ πράσινα κλαριά, και ὁ Σύλλας κάθησε κάτω ἀπὸ μίαν κερασιὰ και ἔπιασε με τὰ δύο χεῖρα του τὸ κεφάλι του. Ὅταν σηκώθηκε, ἦταν γέρος. Μὲ ἕνα χτύπημα ἡ λύπη ἔκαμεν ὅτι τὰ χρόνια ποῦ εἶχανε περάσει δὲν μπόρεσαν νὰ κατορθώσουν, νὰ τὸν γερᾶσουν. Ἐγύρισε 'στὸ σπῆτι του και κύτταξε γύρω του με ἐκπληξῆ· Ἐπῶς ἔχουν ὅλα ἀλλάξει! εἶπε, νομίζω πῶς δὲν βλέπω πολὺ καλῶ. Τὰ λούλουδα μοῦ φαίνονται τόσο παράξενα ὅση νὰ μὴ τὰ εἶχα ποτὲ πρὶν δεῖ. Εἶνε πολὺ φοβερώτερο ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου, δὲν βλακωθῶ νὰ δουλεύω! Δυστυχισμένη μικροῦλα ἀγάπῃ μου! τοῦλάχιστον δὲν θὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖνη.
Πολὺ κοντὰ 'στὸ σπῆτι της κυρὰς Τριανταφυλλιάς ἦτανε ἕνα ἄλλο σπιτάκι, πολὺ ταπεινὸ, καθότανε μίαν ἀσθενικὴν γυναῖκα, ποῦ πάντα ἤξερε τί γείνονταν 'στὴν γειτονιά της. Εἶδε τὸν Σύλλα καθὼς πάντα νὰ μπαίνῃ 'στὸ σπῆτι της κυρὰς Τριανταφυλλιάς, ἔπειτα τὸν ἄκουσε νὰ μιλάῃ πολὺ δυνατὰ· ἄνοιξε τὸ παράθυρό της και ἤκουσεν. Ἡ πόρτα τοῦ δρόμου της κυρὰς Τριανταφυλλιάς ἦταν ὀρθόνομη και ἡ φωνὴ της ἔφτανεν ὡς αὐτῇ. Ὅταν θύμονε ἡ μητέρα τῆς Ἀλτέας, φώναζε πῶς δυνατὰ 'στὴν κουβέντα της.
— Εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἦτανε και ἐκεῖνος φι-

αυτή άνωμολόγει ότι διχ τοῦ στόματος τῆς κ. Πάξινερ ώμίλει αὐτή ἢ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ φίλου των.

«Τζίμ! εἶπεν οἰκειοτρόπως ὁ Πέλαχμ εἰς τὸν κ. Χόδξων, σεῖς εἶσθε; Χίριω πολὺ ἔστι σὰς ἐπικνευρίσκω. Ρητέον δ' ἔτι- λως ἔστι εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ἐνταῦθα, μάλιστα δὲ ἄφ' ἔστου δύναμαι νὰ συνομιλῶ μαζί σας. Μόλις ἔλθον συνειδήσιν τῆς πραγματικότητος τοῦ μετὰ θάνατον βίου. Κατ' ἀρχὰς εὐρι- σκόμην ὡς ἐν σκοτεινῇ νυκτί, δὲν ἠδυνάμην τίποτε νὰ δια- κρίνω, ἀλλ' ἢ νῦξ ἐκεῖνη ἦτο τὸ σκότος τὸ ὁποῖον προηγείται τῆς αὐγῆς. Ἐννοεῖτε τί θέλω νὰ σὰς εἶπω; Ἡμῖν ἀπώλο- λώς, νεναρκωμένοις.

«Ἀλλὰ πολὺ ταχέως θὰ συνέλθω ὥστε νὰ δύναμαι νὰ ἐνασχολῶμαι. . . Ὡ! ἂν ἤξεύρετε πόσον ἐξεπλάγην ἔταν εἶδον ἔστι ἔζων! Διότι ἤμην τόσον βέβαιος ἔστι τὰ πάντα ἐτελειόνοιν με τὸν θάνατον! Ἀλλ' ὁ λόγος εἶναι διότι ἔχο- μεν ἀστρῶδες πανομοίωτον τοῦ ὕλικου σώματός μας».

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ἡ ἑλληνικὴ γυναικεῖα βιομηχανία ἤρξατο οὐ μόνον διαδιδομένη τεραστίως ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἡ κ. Σπάρτη Καρασταμάτη ἢ τὴν πρώτην δώτασα ὄθησιν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν γυ- ναικεῖαν βιομηχανίαν, ἣς τὰ ἀραγνοειδῆ καὶ λεπτεπιλεπτα μεταξωτὰ ὑφάσματα θαυμάζονται ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου, νέον ἐνεκαίνισαν ἀπὸ τινος κλάδου γυναικεῖας βιομηχανίας, τῆς Ὀμβρελλοποιίας.

Δὲν θὰ ἐξάγωμεν πλέον τόσον χρῆμα εἰς χρυσὸν πρὸς προμήθειαν ἐξ Εὐρώπης τῶν μεταξωτῶν Ὀμβρελλῶν μας, διότι αἱ Ὀμβρέλλαι τῆς κ. Καρασταμάτη, ἃς ἐπισκεφθεῖσαι τὰ Καταστήματά τῆς εἶδομεν, εἶ- ναι ὑπέρτεροι τῶν Εὐρωπαϊκῶν κατὰ τε τοὺς χρωματισμοὺς καὶ τὴν λεπτότητα, ἰδίᾳ ὁμως τὴν στερεότητα καὶ εὐθηνίαν. Ἡ κ. Καραστα- μάτη εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων διὰ τὰς ἀνεπίδεκτους συναγωνισμοῦ τιμὰς ἃς ὤρισεν, καὶ τοῦτο, ὡς μὰς ἔλεγε, ἵνα παρεμποδίσῃ τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐξ Εὐρώπης εἰσαγωγὴν τοῦ εἶδους τούτου, ὅπου ὀλίγον χρῆμα μὰς φυγαδεύει.

λάργυρος, μὲ τούλαχιστο ἀπεφάσισε καὶ παντρεύτηκεν. Εἶνε τυχερὴ ἢ Ἀλτέα μου, ποῦ δὲν θὰ σὲ πάρῃ. Ἄν τὴν ἔπατρεις γυναίκα, εἶμαι βέ- βαιη πῶς θὰ πέθαιεν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ δὲν θὰ εἶχε καὶ φόρεμα νὰ φορέσῃ.

Καὶ ἔξακολουθαγε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ ἡ γειτόνισσα ἄκουγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὰ λόγια τῆς· τέλος ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ κρότο. Ὅταν δὲν ἀκούγονταν πλεῖα τίποτε καὶ ὁ Σύλλας εἶχε φύ- γει, ἡ γειτόνισσα αἰσθάνθηκε πῶς ἦτανε τόσο καλὰ ὅσο ποτὲ τῆς δὲν ἦτανε. Ἀμέσως ὄλοι μάθανε πῶς ὁ Σύλλας Βίντονια ἄφησε τὴν Ἀλτέα τῆς Τριανταφυλλιᾶς γιὰ τὴν φοβότανε τὰ ἔξοδα μετὰ τὸ γάμο, καὶ κα- θένας ἔλεγε καὶ τὴν ἰδέα του μὲ τὸ φέρισμό του.

Ὁ Σύλλας κλείσθηκε μέσα ἔς τὸ περιθώριον τοῦ μονάχου μὲ μόνον σύν- τροφο τὰ λουλούδια του καὶ ἐκεῖ περνοῦσε τὴν δυστυχία του ὅπως μποροῦσε καλλίτερα. Μιὰ μέρα μιὰ γειτόνισσα ποῦ τῆς εἶχε δώσει πολλὰς φορές χορταρικά, θέλησε νὰ τὸν πληρώσῃ, λυπήθηκε κατὰ- καρδα. Οἱ ἄλλοι χωριανοὶ του δὲν τοῦ ζήτησαν πλέον καὶ ἤξερε γιὰτί.

Ποτὲ δὲν εἶχε ξανασυναντηθῆ ἔτι πλέον μὲ τὴν Ἀλτέα. Στὸ διάστη- μα τῶν δύο χρόνων ποῦ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ἂν δὲν τὴν εἶχε δεῖ μιὰ δύο φορές, ἔστὸ παράθυρό τῆς δὲν ἠξέφερε ἂν ἦτανε ἔστὸ χωριό.

Τὸ δεύτερον χειμῶνα κάποιος ποῦ ἦρθε ἔστὸ σπίτι τοῦ Σύλλα γιὰ μιὰ δουλειά, τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε πῶς ἢ παλιὰ του ἀρραβωνιαστικὰ παν- τρεύεται.

Ὁ Σύλλας ἔμεινε κίτρινος σὰν πεθαμένος.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Σύλλας.

— Ἡ Ἀλτέα τῆς Τριανταφυλλιᾶς θὰ παντρευτῆ, ἔκτος ἂν δὲν τὴν ἀφήσῃ ὁ νέος ἀρραβωνιαστικὸς ἀπὸ φόβον νὰ τὴν τρέφῃ. Τί συλλογι- ζεσαι;

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἂν τὴν ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Σύλλας.

— Ἴσως ἄμα σχεφθῆ τὰ ἔξοδα ἀλλάζει γνώμη.

Ὁ Σύλλας δὲν ἀποκρίθηκε τίποτε· ἔπειτα ἔμεινε ὀρθὸς πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρό του, τὸ στολισμένον μὲ τὰ λουλούδια καὶ ἔβλεπε τὸν ἄν- θρωπον νὰ φεύγῃ.

«Δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο ὅ,τι εἶπε, μὰ δὲν ἦτανε ἄλλος τρόπος νὰ τὴν σώσω, ἔπρεπε νὰ πῶ ἕνα λόγο ἔστὴ μητέρα τῆς. Τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα εἶνε πῶς δὲν εἶνε ἀλήθεια». Τὰ φυτὰ τοῦ Σύλλα ἦτανε ἔκτα- κτα αὐτῆ τῆ χρονιά, ἦτανε γεμάτα ἀπὸ λουλούδια καὶ ὅποιος περ- νοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι του, στέκουνταν καὶ τὰ θαύμαζε.

Ὁ Σύλλας ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔμαθε τὸ νέο, κάθουνταν πάντα κοντὰ ἔστὸ παράθυρό του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δῆ τὴν Ἀλτέα νὰ περ-

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Τιμὴ τοῦ Σούδερμαν ἐξακολουθεῖ νὰ κυριαρχῇ καὶ δικαίως ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον μετὰ τετραετῆ σχε- δὸν πρακτικὴν ἤρξατο πάλιν νὰ κινήται κινεῖται καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εἶναι πρόθυμον πάντοτε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ Θέατρον, ἀρκεῖ νὰ κινηθῆται ὑπ' αὐ- τοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Φαύστας, ἣτις ἐπὶ πολὺν χρόνον συνετέ- λησεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἑλλ. Θεάτρου, σπανίως εἶδομεν ἔργον ἀνα- βιβασθὲν κατ' ἐπανάληψιν νὰ προκαλῆ τοιαύτην συγκέντρωσιν.

Πρέπει νὰ κατανοηθῆ καλῶς παρὰ τῶν ἀρμολῶν, ὅτι μόνον δι' ἀναβιβά- σεως ἔργων ἀνταξίων τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ κοινού, ἀδιάφορον ἂν ταῦτα εἶναι μεταφράσεις, ἀφοῦ ἡ σύγχρονος δραματικὴ φιλολογία μὰς δὲν βεβίβη παραλλήλως πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἐθνῶν, δύναται τὸ Ἑλλη- νικὸν Θέατρον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ περιωπῆν. Περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Θεάσεων, παρατηροῦμεν εὐχαρίστως, ὅτι οὐδεμίαν δύναται νὰ γίνῃ πλέον σύγκρισις μὲ τὸ προσωπικὸν τοῦ παρελθόντος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ἑλ. Μαρκ. Ἀργαστόλιον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλ- λέποντα ἀριθμὸν στέλλομεν. — Καν Ἑλ. Ἀλτ. Σπέτσας. Ἐγράψα- μεν. — Καν Μαρ. Π. Φουρ. Βάρνακ. Στέλλομεν ἀπὸ 15 Ἀπριλίου — Καν Ἄν. Δαχ. Αἰγίου. Γράψατέ μας ποῖοι ἀριθμοὶ σὰς λείπουν ὅπως ἀποστείλωμεν. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη οὔτε κατὰ τὸ 97 οὔτε κατὰ τὸ 94. — Καν Γρηγ. Μοιρ. Constanja. Ὁφείλετε τριῶν ἐτῶν συν- δρομὰς 96—97—98 τὰς ὁποίας παρακαλοῦμεν ἀποστείλατε, μὲ πα- ραγγελίαν σὰς συμμορφούμεθα. — Καν Ματ. Σιμ. Nachaus. Τὰ ζη- τούμενα βιβλία τιμῶνται ἕως 10 φρ. Συνδρομὴν σὰς ἐλάθομεν. Εὐχα- ριστοῦμεν. Γράφομεν. — Καν Ζαχ. Ναυπ. Σίφρον. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ἀγ. Μ. Καρ. Calatye Roumanie. Φρ. 20 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Πετ. Μόρ. Γαλαξίδιον. Δρ. 25 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράψατέ μας τὰ ὀνόματα τῶν συνδρο- μητῶν, ὅσοι ἐπλήρωσαν. — Καν Αἰκ. Δρ. Μαργουστρίαν. Ἀποδεί- ξεις στέλλομεν προσεχῶς, θὰ-συμμορφωθῶμεν ὀδηγίας σας. — Καν Μ. Πιν. Ζυρίχην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Δὲν ὑπάρχει λόγος ἐπιπλή- ξεως, σὰς ζητοῦμεν μάλιστα συγγνώμην. — Καν Θ. Α. Τελ. Κων/λιον. Ἐλήφθησαν. Ταῖνά σας διαρωθῆθαι συμφώνως ἔτι ἐπιστολῆ σας. — Καν Ἑλ. Κ. Θεοτ. Κέρκυραν. 4ον καὶ 5ον στέλλομεν Δρ. 2 ἀμ- φότερα.

νά, ἤθελε νὰ τῇ μιλήσῃ. Εἶδε πρὸς τὸ βράδυ μιὰ παιδιὰστικὴ σκιά ἐλαφρῆ-ἐλαφρῆ, ντυμένη μὲ μιὰ φορεσιὰ χειμωνιάτικη ἴδια σὰν τὴν καλοκαιρινήν.

Ὁ Σύλλας ἔτρεξε ἔστὴν πόρτα: Ἀλτέα;

— Τί; εἶπεν ἐκεῖνη καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα. Κατέβηκε τὴν σκάλα καὶ τὴν πλησίαισε.

— Σήμερα τὸ πρωὶ ἔμαθα Ἀλτέα πῶς θὰ παντρευτῆς, εἶναι ἀλή- θεια;

Ἡ Ἀλτέα κατέβασε τὰ μάτια τῆς καὶ ἀποκρίθηκε: Ναι.

— Ἦθελα μονάχα νὰ ξέρω ἂν τώρα εἶνε μὲ τὴ θέλησί σου ἢ πάλι σὲ βιάζει ἡ μητέρα σου, ἤθελα μονάχα νὰ τὸ ξέρω καὶ μὴ φοβῶσαι· πρώτην νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πῶ τίποτε, ἂν δὲν τὸν ἀγαπᾷς μὴ τὸν πᾶρῃς, μὴ φοβηθῆς τὴν μητέρα σου, θὰ βρῶ τρόπο νὰ σὲ βοηθῆσω.

— Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶνε μὲ τὴν θέλησί μου Σύλλα.

— Τότε ἡ μητέρα σου δὲν σὲ βιάζει; μὴ φοβᾶται νὰ μοῦ τὸ πῆς.

— Ὅχι δὲν μὲ βιάζει, ὄχι ἀλήθεια, δὲν θὰ μπορούσε. Πάντα θαῦρισακα τρόπο σὰν τὴν πρώτην φορὰ νὰ μὴ τὸ κάμω, ἂν δὲν ἤθελα.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ εἶνε μὲ τὴν γνώμην σου, Ἀλτέα.

Ἐγέλασεν ἡσυχα-ἡσυχα καὶ καθὼς ἔπαυσε μὲ ἕνα μικρὸ κόσμημα ποῦ εἶχε κρεμασμένον ἔστὸ λαιμό τῆς: — Κύτταξε, εἶπεν τί ὠραῖο πρᾶγ- μα ποῦ μοῦ χάρισε, δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶνε γενναϊόδωρος;

— Δὲν ἤθελε νὰ μὲ λυπήσῃ, εἶπεν ὁ Σύλλας ἄμα ἔφυγεν ἡ Ἀλτέα, ἔπειτα μπῆκε ἔστὸ σπίτι του; Εἶχε δίκην χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸν λυ- πήσε κατὰκαρδιν. Ἐξῆ βδομάδες ἀργότερα παντρεύτηκε.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς, τὸ κοριτσάκι μιὰς γει- τόνισσας ἦρθε νὰ δῆ τὸν Σύλλαν. Ἦτανε μιὰ ὄμορφη μικροῦλα ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Σύλλα, καὶ πάντα ζήτηγε ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς νὰ τὴν ἀφήνῃ νὰ πηγαίνῃ σπίτι του.

Ἄμα μπῆκε μέσα ἔστὴν κάμαρα ποῦ ἦτανε πρὸς τὸ δρόμον, κύτταξε μὲ ἐκπληξὴ τὸ παράθυρον, ποῦ δὲν εἶχε πλεῖα οὔτε ἕνα λουλούδι.

— Σύλλα, φώναξε μὲ τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς, ποῦ εἶνε ὅλα τὰ λουλούδια;

— Πῆγανε σὲ ἕνα γάμον, ἀγαπητῆ μου μικροῦλα, τῆ ἀπεκρίθηκε ὁ Σύλλας.